

havde stillet Ændringsforslag, vilde Hastværket let kunne føre til, at de bleve overstemte, for at Sagen ikke atter skulde komme op til Landstinget. Jeg har derfor resigneret med Hensyn til at stille Ændringsforslag. Jeg har kunnet gøre det, fordi det af den højtærede Justitsministers Foredrag ved 1. Behandling fremgik, at denne Lov om de kollegiale Retter i Virkeligheden kun var en Ramme, der skulde udfyldes af Hof- og Stadsrettens Justitiarius, og hvis Indhold skulde lægges ind, efter at Loven havde givet tilstrækkeligt Spillerum dertil.

Den højtærede Justitsminister var saa god efter Sagens første Behandling at tilsende mig den Plan, som Hof- og Stadsrettens energiske Justitiarius havde udkastet til Reformer i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret. Jeg har haft den til Gennemsyn, men selvfølgelig kun i ganske kort Tid, og der har ikke været levnet mig virkelig Tid til Konference om Sagen eller til noget gennemgribende Arbejde. Jeg gør Rede for dette, og jeg vil gøre Rede for det Svar, jeg vil give den højtærede Minister efter Gennemsynet af den Plan, der er fremkommen fra Justitiarius, for at det ikke skal siges, at vi ordne denne Sag ved Underhaandsaftaler, og for at det for alle skal komme klart frem, at vi kun ville gøre, hvad vi selv anse for det bedst tjenlige til at faa Retten saa godt administreret som muligt og saa hurtigt og praktisk ordnet som muligt. Jeg bringer den højtærede Justitsminister en Tak for den Godhed, der ligger i, at han omgaaende efter første Behandling har tilsendt mig Justitiarii Plan, og jeg udtaler min Anerkendelse af denne Plan som vel udarbejdet, meget omhyggelig og detailleret. Selv om jeg nu ikke kan fremkomme med Ændringsforslag, og selv om der heller ikke fra Justitsministerens Side er fremkommet Ændringsforslag for ikke at sinke Sagen, trøster jeg mig dog til, at der vil være en Mulighed for, hvis Justitsministeren og jeg ere enige derom, og hvis Sagen vinder Bifald fra Justitiarii Side, at lægge ind i Loven det, som jeg ønsker, og som fra alle Sider maatte blive anset for rigtigt og praktisk. Det er særlig Lovforslagets § 2, der indeholder det, der af Fremskridt findes i denne Lov, men det er ogsaa denne Paragraf, der foruden at give Anledning til Tilfredshed tillige giver Anledning til nogen Tvivl. Det er store og vigtige Forhold baade for Dommere, Sagførere og Publikum.

I § 2 bestemmes, at Retten selv anordner de Dage og Tider, da Sager skulde falde i Rette. Saaledes som det nu er, har

Retten en fast Retsdag, nemlig Mandagen, de Sager, man paastævner, falde i Rette om Mandagen Kl. 9, da maa indstævnte, Sagens Parter og Sagførere møde. Nu kan man gaa ud fra, at der, naaer der efter Justitiarii Plan skal holdes Ret 5 Dage om Ugen — alle Hverdage undtagen Torsdag af Hensyn til Sø- og Handelsretten —, fra Rettens Side vil blive gjort, hvad der kan gøres, for at fremskynde Paastævningen med det knappest mulige Stævnevarsel, særlig ved Arrestjustificationssager, Vekselsager og forskellige andre Sager, navnlig Appel af kriminelle Sager, hvor Delinkventen hendsidder i en Arrest. Og der er heller ingen Tvivl om, at Rettens Justitiarius og Justitssekretæren efter hans Ordre og Anordning ville være lydhøre overfor Sagføreres og Parters Ønske om hurtig Foretagelse af en Sag eller om samtidig Foretagelse af Sager, hvor særlige Omstændigheder gøre sig gældende til Fordel for, at Sager kunne foretages paa samme Dag ved samme Protokol, altsaa for samme Dommer. Der er ingen Tvivl om, at de ville gøre deres bedste, naaer det gælder om at finde Regler, der ere saa praktiske, at de ville blive i Stand til at gøre deres bedste.

Men nu er der den Ting at mærke ved Justitiarii Forslag, at han mener, at Sagerne skulde fordeles efter det tilfældige Løbenummer, som gives Stævningen ved Paategningen den Dag, den indleveres, og det forekommer mig og mange praktiske Jurister med mig, at det er en temmelig uheldig eller i hvert Fald upraktisk Maade at ordne Sagen paa. Under den nuværende Ordning, hvor Sagerne kun kunne paastævnes til om Mandagen, kan det ganske vist ske, at en Stævning, hvis jeg indleverer den om Mandagen, ikke vil komme tidligere til Foretagelse end den Stævning, som først er indleveret om Lørdagen i samme Uge, og da der er 8 Dages Varsel, skal den have en hel Uges Forkyndelsesvarsel, og enten jeg kommer om Lørdagen, eller jeg er kommen den foregaaende Mandag, vil Sagen falde i Rette paa samme Tid. Det er i og for sig en Ulempe, men det er en Ulempe, der er ens for alle, der gøres ingen Forskel, og der findes intet Middel derimod. Hvis jeg møder med min Stævning om Lørdagen, kan jeg faa den foretagen Mandag 8 Dage, men ikke før. Det vide alle, og det er ens for alle, og den Ulempe, som er ens for alle, faar noget af Retfærdigheden i sig. Men efter den paatænkte Ordning faar Indleveringsdagen langt mindre Betydning end det Nummer, som Justitssekretæren ganske tilfældigt efter Num-